

Frederik 2. 13/1 93.

Kære Hr. Tassou!

Ja, jeg kunde ikke bevare Dem med at læse min Brev, De har nok at gøre ellers - alt for meget. Men det er mig svært at lade være. Forhaabentlig tager Bagateller og Diskussioner ikke saa haardt paa Dem som paa mig, De er mere traadt, er mere Mand og Kender Skuffelsen. Jeg synes jo, at det er forfærdelig, at den Tanke overhovedet kan opstaa, at Mærkeris og De skulde være overflødig - det maa naturligt være en syg Tanke forbrudt af en syg el. meget brat Sjæle. Men der kan De se, hvor i taknemligt det er, at arbejde med aandelige Ting. Der kan sidde Tridickien paa to Mennesker, hvor maaske kun en faar blot en lille Smule ud af det. Saaledes har det altid været indenfor Anthroposofi. Nu lukkede jeg Kufften ind, - ja, saa har vi det Mærke af det Konvulsion, der var haardt ved Robjorn her i Odense - Fennausen skal dog holdes inde der. Saa der har vi Moralens. Det er det nok at skæbne her en Vogn der i Forvejen holder - alle den af er en anden Ting. Sag - jeg er kun glad for at kunne lukke den ind, men Det skal vi være Det, alle har Fejl og Geniener Jæst, og desvære følger Videns og Moral ikke altid ad. Maaske har ingen mere end Robjorn følt, at: Formod staar for Fald. Men jeg holder mig mest af de Mennesker, der lider, og som det altid

skul gaa ud over. De Menusker, der ikke har lidt, er der ikke
noget ved, de trænger ikke saa haardt til Tejls. Esbjørn har
lidt med sin Tubelligens og sine egne bevingede End fortælt
højtliggende Antroposofi, som kun de færreste har faaet noget
ud af, men det er dog ikke altid naar Tejs, enkelte har maa-
ske faaet meget ud af det. Nu kan du se, hvor mange der
faar noget ud af deres ganske almindelige End. For mit eget
Vedkommende er jeg kun taknemlig, jeg har læst meget af
Esbjørn - baade godt og andet - og jeg mener at faa meget
ud af det hver Gang, de er her. Hvad der ikke svinlori
Næsten med Taarer ind imellem, faar man maaske mest ud af.
De maa ikke tro, at jeg ønsker at slippe af fra mine Opgaver,
skide nogen kærede mig det, da vilde jeg sige som Sokrates,
da man kommer videre, man skulde flygte, da de lod man at
komme Gæftbegæret at hvorfor skulde jeg reude fra noget mig,
som jeg saa sikkert maatte tage af en anden Gang. Gudskelov,
at jeg har læst, at man ikke kan reude fra sin Tanne - man
kan bryde den, men det gaar jo Tubt. Min Moder kærlighed
tror de mine de kærlig Børn, har uheldigvis holdt mig bænden til
min Tanne. Nej, Fordragelighed, det er Sagen, og det kan
jeg sagtens, men saa ^{og saa} fordre jeg Fordragelighed og min
Villi respektent, Gudskelov har jeg da ^{og saa} hørt min Børn sige,
at de aldrig har hørt os skændes, det blinde vil jeg rigtig
give dem med paa Vejen. Selvom det ofte er svært, naar
man er saa forskellig, skal jeg ikke klage - som man reder,
saa ligger man - nu er jeg glad og taknemlig, at den Pæbe
bliver idligret, og at Forsynt sende en ny Verdensgenløser,

der ogsaa er min Fæder, saa saadan sei Gud i sin Kærlig-
hed til os Mennesker. Nj, nu kan jeg ikke runde, nei
tager jeg mit Kors op og følger ham, ved Guds rok.

Men jeg vinder mig lidt over, at jeg ikke runde, da jeg
var men uvildende og for Bobjorn lærte mig at:

Det er bedre at være en Tigger i denne Verden, end en Konge
i Truggernes Rige — Det har altid været mit det værste
at bygge — men nu har jeg faaet min Stolthed knækket,
nu har jeg 14 aar Erfaring i det, og det har kostet mig
en ung Liden Rans og Taarer, da jeg jo har ment, at
jeg ikke behøvede at bygge det nødvendige til at pulte
i blinde paa Mand og Boin. Gudskelov at livet lærte
mig at arbejde, jeg glæmmer aldrig, da jeg som 18 aarig tog Plads
paa Herrelagers Lige og havde Mand til 18-20 Mennesker, uden
at have lært noget, men det gik som en Leg, og jeg har
allid kunnet tjene min Løn, men saa giftede jeg mig og
blev en Tigger. Men se, nu sender Forsynet en Reformator
til at endre disse forbandede Læringsforhold, hvorunder
jeg og alle mine Medmennesker lider, saa alt er saaa godt.

Og naar man snakker hestakkelig lang om Tingene — for
snakkes maaskee det nu brods kristf. Protest — ja, saa maaskee man
vel kender det, at der er forske paa Kærlighed, Egoisme
og Selvsagboldsdrift, og at Jalouisi og Egen Kærlighed er lave
Træffer, at man ikke blot skal synde — men gde —
materielt som sandelig.

Tak for alt —

Jens Vung. Havn Fisen.

Lørdag Morgen.
1000 Tak for "Venskabelighed", jeg skæder meget til
at skrive efter det. Forvi er det sød.